

Jefferson

Operació Simone

Títol original: *Jefferson fait de son mieux*

© Gallimard Jeunesse, 2022

Il·lustració de coberta: Lisa d'Andrea, © Gallimard Jeunesse

Il·lustracions: Antoine Ronzon, © Gallimard Jeunesse

© De la traducció: Oriol Vaqué Sánchez

© D' aquesta edició: Nòrdica Libros, S. L.

Doctor Blanco Soler, 26

28044 Madrid

Tel.: (+34) 917 055 057

info@nordicalibros.com

Primera edició: abril del 2023

ISBN: 978-84-19735-13-3

IBIC: YF

Dipòsit legal: M-8029-2023

Imprès a Espanya / *Printed in Spain*

Gracel Asociados

Alcobendas (Madrid)

Editor de la col·lecció (tot i que no sap res d'erigons): Jesús Félix Sacristán

Editora de l'edició catalana (i especialista en empremtes): Núria Albesa

Correcció ortotipogràfica: Núria Solano Dalmau

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser efectuada amb l'autorització dels titulars, amb l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centro de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Jean-Claude Mourlevat

Jefferson

Operació Simone

Il·lustracions d'Antoine Ronzon

Traducció d'Oriol Vaqué Sánchez

A en Colin, que hi entén d'eriçons.

Nota

El país on comença aquesta història l'habiten animals que parlen, caminen drets, duen roba, saben cuinar espaguetis i reparar calderes. El país veí l'habiten éssers humans, que són els animals més intel·ligents.

1

La furgoneta Renault que circulava a 45 quilòmetres per hora sota la pluja freda segurament havia conegut el general De Gaulle. S'inclinava una mica cap al costat dret, la carrosseria d'un verd de vaixell naufragat era al final de la seva carrera i els llums rodons li feien uns ulls de bestiola moixa.

Va trencar a l'esquerra per un camí de terra, just després de la marquesina d'una parada d'autocar, i va avançar a la velocitat de la marxa fins a la caseta que hi havia a l'extrem. El conductor va maniobrar a fi d'estar a punt per tornar a sortir, va posar el fre de mà i va tocar dos cops el clàxon amb un mec-mec ronc i més aviat còmic.

Tot el costat dret del vehicle estava ocupat per un dibuix amb colors llampants: vermell, groc, verd... Representava un porc jove que vestia una granota de feina, somrient, amb una clau anglesa gegantina a l'espatlla. Es podia llegir damunt del cap, en lletres bigarrades i d'estil manuscrit:

El vostre tècnic de la calefacció? En Gilbert!

En lletres més petites:

Calderes, radiadors, ventilació...

I a sota un número de telèfon.

El més curiós va ser veure com de la cabina en sortia exactament el mateix personatge representat al dibuix, però sense la clau anglesa. Va tancar la porta sense donar un cop fort, va anar a correuita fins a l'entrada i va trucar. Tot en ell deixava entreveure l'alegria i la impaciència.

—Jeff! Obre!

El tal Jeff no el devia sentir. Havia apujat tant el volum de la seva música que els baixos feien vibrar les finestres de la casa. En Gilbert va reconèixer de seguida Sang'Song, un dels millors grups de rap del país dels animals. El formaven tres senglars femelles desbordants d'energia i amb molta inventiva. La seva peça «Pels pèls» figurava entre els *top ten* de l'any amb

aquell famós final: «Més enllà de tenir natges, som persones, personatges», que volia dir: potser som seductores, però també tenim cervells! A la ciutat s'anunciava un concert de les tres artistes que tindria lloc pròximament.

—Jeff, obre! Soc jo! —es va impacientar en Gilbert, que va anar a picar al vidre de la finestra.

La música es va aturar de cop i, al cap d'uns segons, va aparèixer en Jefferson al llindar de la porta. Era un jove eriçó d'uns 70 centímetres, és a dir, que passaria dret, per bé que justet, per sota d'una taula fabricada per als humans. En Gilbert feia uns quinze centímetres més. Tot i que estava sol a casa seva, en Jefferson duia uns pantalons impecablement planxats i un jersei de quadres grocs i verds, i lluia un bonic tupè amb la punta coquetament desviada cap a l'esquerra gràcies a una miqueta de gel.

—Entra.

—No, no entro, ets tu qui surts. Au, vine! Tinc una sorpresa.

En Jefferson va dissimular tan bonament com va poder la seva contrarietat: estava immers en els seus exercicis de repàs i la visita inesperada del seu amic el feia anar malament.

—D'acord. Deixa'm posar-me les sabates.

En Gilbert va observar com es calçava primer el peu dret i després l'esquerre assegut al petit tamboret previst per a això, i com guardava a la lleixa de l'entrada les sabatilles que es tornaria a posar deu minuts més tard. Ell, que era dels que tiren les sabates amb la punta dels dits a l'altre extrem de l'estança, havia deixat de burxar en Jefferson per la seva meticulositat. Novament es va limitar a esperar sense fer cap comentari, però per dins li bullia la sang.

Davant de l'espectacle de la furgoneta aparcada allà mateix, del dibuix amb colors llampants i sobretot de l'eslògan tan simple com suggestiu: *El vostre tècnic de la calefacció? En Gilbert!*, en Jefferson es va quedar de pedra:

—Et presento la Titine! —va anunciar orgullosament en Gilbert.

—És teva?

—De qui vols que sigui?! Què et sembla?

—La decoració? Magnífica. Ho ha dibuixat ta germana?

—Sí. Queda bé, oi?

—Sí, molt maca. Però la furgoneta...

—Què?

En Jefferson no podia dir què pensava realment: la furgoneta es veia atrotinada, feta pols, a les acaballes.

—Quants quilòmetres té?

—Jeff, és de mala educació preguntar l'edat a una senyora gran. Demana-li disculpes i puja.

A dins del vehicle, hi feia una calor sorprenent, però era el mínim que es podia esperar tractant-se d'un tècnic de la calefacció. Un altre aspecte positiu: el motor, que en Gilbert no havia apagat, funcionava perfectament.

—Se sent molt el motor!

—Què?

—QUE SE SENT MOLT EL MOTOR!

—Sí —va riure en Gilbert—, d'aquesta manera estem segurs que n'hi ha un...

Li va recordar que, des de feia un mes, oficialment s'havia instal·lat pel seu compte i que aquella petita meravella de menys de trenta anys l'hi havien ofert els seus pares per recomanació del seu cosí Roland, sí, aquell que feia de xofer a Miramon i que hi entenia molt de mecànica. A primera vista, aquella furgoneta podia semblar una mica desmanegada... «I a segona vista encara més», va pensar en Jefferson observant una taca de rovell al davantal del vehicle.

«Això, senyoret, no és rovell», va fer en Gilbert, que li havia seguit la direcció de la mirada, «és corrosió.»

Com que havia començat a ploure amb força, va accionar l'eixugaparabrises i en Jefferson es va petar de riure. Un dels braços lliscava lleuger sobre el parabrisa, mentre que el segon s'hi enganxava i feia saltirons, com si corregués rere el seu germà gran. Molts d'altres s'haurien ofès, però en Gilbert era dels que no desaprofitaven l'ocasió d'una bona riallada i van acabar tots dos petant-se, com solia passar. El riure encomanadís havia acompanyat la seva amistat des de l'escola primària. De vegades ho havien pagat car, perquè les ganes de riure podien més que la por de ser castigats. Gairebé sempre acabaven de cara a la paret, amb les mans a l'esquena, avergonyits, i sobretot havien d'evitar mirar-se entre ells, sota pena de tornar-hi.

En Gilbert establert pel seu compte! En Jefferson es va sorprendre envejant el seu amic, que ja no hauria de passar més exàmens, de ser avaluat mai més. Després de tres anys d'estudis, tenia el seu ofici, guanyaria diners, seria lliure, independent. Se l'imaginava ben casat i pare de família en un futur molt proper. Mentre que ell, en Jefferson, s'havia embrancat

en una llarga carrera que el duria on? La geografia era apassionant, no cal dir-ho, però encara li quedaven cinc semestres abans de veure'n el final, això en el supòsit que no fracassés en l'intent.

—Bé, t'he de deixar, Gilbert. Tinc exàmens parcials a partir de dilluns i estic molt ocupat. Estic estudiant des d'aquest matí.

—Estudiant, ha, ha, ha... Escoltant Sang'Song?

—Estava fent una pausa. Vols entrar a fer un cafè?

—No, només m'he aturat per ensenyar-te la meva tartana. He d'anar a fer una reparació aquí a la vora i em venia de pas. I de tornada passo a veure una clienta que coneixes. És la Simone, te'n recordes?, de la colla amb qui vam fer el viatge de l'agència Miramon.

Oh, i tant, que se'n recordava, en Jefferson! En Gilbert i ell s'havien apuntat feia quatre anys a aquell viatge organitzat amb destinació a Vilaburg, al país dels humans. Havia sigut per a ells la millor manera d'investigar d'amagat l'assassinat del senyor Edgar, el perruquer de K-bells. La Simone, una conilla alta i jove una mica depressiva, els havia agafat afecte. Era l'única participant del viatge que hi havia anat sola, i s'havia mostrat, per dir-ho d'alguna manera, molt insistent.

—Ah, molt bé, enfila't a un tamboret i fes-li un petó de part meva. I ja em diràs si ha trobat marit.

—D'acord!

En Jefferson va saltar de la furgoneta i va córrer a l'entrada de la casa per arrecerar-se de la pluja que s'intensificava. Va observar com la furgoneta s'allunyava i desapareixia després d'un mec- mec amistós.

Va consultar el rellotge. Les cinc de la tarda. Encara podia repassar apunts durant una bona hora abans de preparar el sopar. Mentre tornava a concentrar-se en la cartografia de Ptolemeu, mort el 168 de la nostra era, es va tornar a preguntar a si mateix si aquella era la vida que volia de debò, i si no hauria sigut millor aprendre a conrear xampinyons, per exemple, o a reparar bicicletes. Però, al cap d'una mitja hora, estava tan ficat en la seva matèria que no ho hauria canviat per res del món, i haurien pogut tocar la trompeta al seu costat sense que se n'adonés.

Aquell tal Ptolemeu tenia la certesa que la Terra era perfectament immòbil i que es trobava al centre de l'univers, però, a banda d'aquesta petita ficada de pota, havia sabut dibuixar uns mapes magnífics i no gaire

equivocats al cap i a la fi. Encara existien els originals que es poguessin veure directament i no a través d'una pantalla? Hi havia mapes encara més antics?

En Jefferson ho estava comprovant quan li va començar a vibrar i fer salts el mòbil, que havia deixat davant seu. Va constatar alhora que eren dos quarts de vuit del vespre, que li coïen els ulls, que es moria de gana i que qui trucava era en Gilbert.

—Jeff! Vine de pressa!

—Què vols dir, que vingui de pressa? On ets?

—Soc a casa de la Simone, hi ha gat amagat.

—Que hi ha què?

—Alguna cosa que no rutlla. Vine.

—Però, on ets? Jo no tinc cotxe.

—Agafa la bicicleta! És a tres o quatre quilòmetres de casa teva. Ves en direcció a l'estany. Just abans, gira a la dreta i és la tercera casa, la que té un porticó estrany.

—Gilbert, plou a bots i barrals.

—No, ja no plou.

En Jefferson va donar un cop d'ull per la finestra i va haver d'admetre que, en efecte, havia deixat de ploure...

—Bé, d'acord, ara vinc...

—Au, afanya't!

Era mitjans de febrer i no havia fet servir la bicicleta en tot l'hivern. Per anar a la ciutat, quan feia mal temps, agafava l'autocar, si no, amb les cames. Va treure la bicicleta del cobert on dormia des de feia més de tres mesos, hi va passar un drap, en va inflar ràpidament les rodes, va comprovar que els llums funcionessin, va muntar al selló i va pedalar amb totes les seves forces en direcció a l'estany. La calçada molla li esquitxava els baixos dels pantalons i va rondinar: l'endemà li tocava posar una rentadora.

Després del trencall, va comptar les cases. Una... dues... tres. La façana estava il·luminada per un llum exterior. Ah, així aquell era el porticó «estrany», el del primer pis, a la finestra de l'esquerra. Destacava molt, efectivament. Mentre que els altres tres eren d'un blanc crema molt escrostonat, aquell era vermell basc. La Simone devia haver començat a pintar-los, però es va quedar a mitges. La pintura havia regalimat, l'escala era a terra, a peu de paret, el pot i el pinzell eren al costat. Que potser la Simone havia caigut i s'havia ferit greument? En aquest cas, en Gilbert hauria trucat a l'ambulància i no pas a un estudiant de geografia.

Va recolzar la bicicleta a la bústia on figurava un simple «Simone» amb una flor fent de punt de la i.

Amb un sol toc de timbre, la porta es va obrir i va aparèixer un Gilbert pàl·lid com la neu i visiblement alterat.

—Vine a veure això...

En Jefferson es va treure les sabates molles i va entrar. En Gilbert parlava fluixet i caminava sigil·losament, cosa que no era gaire habitual en ell. En Jefferson ho va trobar tremendament inquietant i el va seguir a certa distància, amb un nus a l'estómac. Quatre anys enrere, havia sigut ell qui havia descobert el cos sense vida del senyor Edgar, estès al terra enrajolat de la seva perruqueria, amb les seves pròpies tises clavades al pit, i havia necessitat uns mesos per refer-se'n. Que potser es repetiria el malson? Que potser la Simone estava... morta? L'havien tallada a trossets? L'havien penjat d'un ganxo al sostre, com una dona de Barbablava? L'havien asfixiat sota un coixí? L'havien colpejat amb l'aspirador? A en Jefferson se li disparava la imaginació.

Va travessar el petit menjador. Tot estava en ordre. Sobre la taula baixa, un trencanous de rosca i un bol ple de closques trencades. Un minitelevisor en un tamboret amb una programació al damunt. A les parets, dues lleixes plenes de llibres i de fotos de viatges. En Jefferson va tenir temps de fixar-se en una

foto, acuradament emmarcada, que mostrava tot el grup Miramon. Segurament la devia haver fet la Roxane, la guia. La Simone, que era la més alta, s'estava darrere de tothom, somrient.

—És allà, al despatx... —va murmurar en Gilbert, indicant la direcció amb la barbeta.

—Creus que és necessari que jo... —va començar en Jefferson mentre les cames li començaven a tremolar.

—Ves-hi. L'he deixada allà on era...

Aquella darrera frase no deixava cap mena de dubte. En Jefferson, al caire del desmai, va deixar anar un dolorós i llastimós «aiiiiiiii», va passar davant del seu amic, va fer una passa a l'interior del despatx i va veure el que menys s'esperava, és a dir: res. Es va girar, amb cara d'interrogant.

—Sobre la taula, Jeff... La carta.

S'hi va atansar. La taula estava endreçada. A l'esquerra, l'ordinador tancat i arrambat a un costat amb el ratolí sense fil. A la dreta, un pot on els llapis i els bolígrafs s'obrien com un pom de colors. I entre totes dues coses, ben a la vista, dos fulls A4 escrits a mà. El text començava amb: «Estimat Gilbert». En Jefferson es va tornar a girar.

—És per a mi, en principi, Jeff, però la pots llegir.

La Simone tenia una lletra fina i en Jefferson, assegut a la cadira d'escriptori, es va estar uns minuts llegint les quatre pàgines. Quan les va tornar a deixar damunt de la taula, es va haver de treure les ulleres i eixugar-se els ulls. Si en Gilbert no hi hagués estat, hauria plorat almenys dos cops durant la lectura; es coneixia.

—Pobreta, oh, pobreta, em fa pena —va dir aixecant-se—. Entenc que t'hagi impactat.

En Gilbert s'estava encara a l'entrada del despatx, amb una mà al ventre. De pàl·lid havia passat a verdós.

—Sí —va gemegar—, i també és que he menjat uns bunyols a casa del client d'abans. Me n'han deixat un bol ple i he anat picant mentre reparava la caldera.

—N'has menjat molts?

—Sí. Disset, crec.

2

Estimat Gilbert,

Per començar, perdona'm per la petita mentida: no hi ha res a reparar a la casa. Durant tot l'hivern, el menjador ha estat a 19 °C i la meva habitació a 16 °C, tots els radiadors funcionen perfectament. O potser sí que hi ha moltes coses a reparar en la meua vida, però és una feina que no la pot fer ni el millor tècnic en calderes.

Intentaré explicar-t'ho sense fer llàstima. Vaig perdre els meus pares molt aviat, eren grans quan em van tenir i tots dos tenien una salut fràgil, que de fet em van transmetre en herència. Saps aquella cançó

que diu: «fa mal aquí, fa mal allà...»? Doncs segurament la van escriure pensant en mi. Quan no em fa mal el coll, em fan mal els genolls, quan deixo de tossir, em piquen els braços, el dolor va i bé, però no s'atura mai. I sobretot tinc greus problemes articularis.

No tinc oncles ni tietes, cosins ni cosines, avis ni àvies, germans ni germanes, nebots ni nebodes. Tinc la impressió de ser l'última representant d'una nissaga que es perpetua per miracle des de fa generacions i ara penja d'un fil, que soc jo.

«Però, quan no tens família, queden els amics!», diràs, i és el que sempre he pensat. El cas és que, ara potser riuràs, no he aconseguit mai fer amics. Crec que faig por. Diverteixo la gent, es riuen de mi, ho sé, no soc pas idiota. Es riuen de les meves llargues orelles que pengen, de les meves llargues cames, de com soc d'escanyolida, però no ho fan amb dolenteria, m'hi avinc. La gent m'estima, estan contents d'haver-me conegut, però la cosa no va més enllà d'això, m'entens? Crec que els canso, que soc massa demanaire.

En aquest sentit, m'hauria agradat no viure sola.

M'he apuntat a un munt d'activitats amb l'esperança de conèixer algú. He fet estiraments, ioga, qi gong, m'he iniciat en el monocicle, el xinès, la pastisseria,

he après a fer nusos marins, a fotografiar nenúfars, a pintar en closques d'ou... Si hagués existit un curset d'«escultura en cors de pomes», m'hi hauria inscrit. He participat en més de vint viatges organitzats, però la majoria de gent hi va en parella i els que hi van sols estan tan penjats com jo. Resultat, acabo trobant-me sola davant de la tele.

Després del nostre viatge a Vilaburg, ara fa quatre anys, vaig pensar que mantindriem el contacte, vull dir nosaltres els de Viatges Miramon. L'aventura va ser realment extraordinària. Sens dubte aquella setmana va ser una de les més boniques de la meva vida. Recordo especialment aquell dia que vam passejar tots tres per la ciutat vella, sota el sol, tu, el teu amic Jefferson i jo. Quin noi més agradable en Jefferson! Una mica delicat i un xic camacurt, però molt amable. Et confesso que em va encisar, no l'hi diguis, si et plau... Sigues sincer i confessa que aquell dia us vaig fer empipar, que us hauria agradat desempallegar-vos de mi, que m'aferrava a vosaltres com una paparra. Jo veia com era de bonica la vostra amistat, però alhora m'entristia perquè sabia que jo no ho coneixeria mai.

Sí, vaig pensar realment que hi hauria una continuïtat després del viatge, però no, la cosa es va limitar

a una petita festa per mirar les fotos. Deus trobar sorprenent que doni tanta importància a aquell viatge i al grup Miramon, a la nostra bonica solidaritat. És perquè em vaig sentir molt sola a la tornada. Tots vosaltres vau passar pàgina. Jo no.

Després, vaig viure dos anys difícils. Vaig continuar treballant a Correus, però també vaig començar a fabricar joies de fantasia i, un dia d'estiu, vaig atrevir-me a anar al mercat a vendre'n. I allà és on va succeir...

Estimat Gilbert, he marxat de casa aquest matí i no sé quan tornaré, ni tan sols si tornaré. No et puc dir on soc, ni amb qui estic, ni què faig. No estic segura que ho aprofitis. Perdona tot aquest secretisme.

Aquesta carta és per demanar-te si em podries cuidar la casa mentre jo no hi sigui: manteniment contra el gel a l'hivern, control de les fuites d'aigua, en fi, tu mateix, totes aquestes coses pràctiques. Trobaràs amb la carta un xec a nom teu. Posa-hi la quantitat que correspongui a la feina que facis i cobra'l. Te n'enviaré un cada sis mesos. Si, pel que sigui, no em pots fer aquest favor, ho entendre perfectament, no t'ho retrauré pas. La casa serà el que hagi de ser. Hi estaria més lligada si hi hagués viscut feliç, però no ha sigut el cas. Fa una setmana, vaig voler pintar els porticons, vaig caure i em